

A SZABADÚSZÓ

ELŐSZÓ

Bikini: Utcabál

Nézzük a fénylő tűzijátékot,
Ropogtatjuk a szotyolát.
Sikoltozunk nagy örömünkben,
Ha kihúznak minket a tombolán.

Nagy a nyüzsgés a kondér körül,
Ahol a fontos dolgok történnek;
Bajban van, aki nem hozott zsákot
Csak nézi, hogy mindent elvisznek.

Kinn a ligetben szól a zene,
A zsák a foltjával énekel:
Évek óta ugyanaz a banda
Egy régen vége dalba kezd.

Mindannyian használtak lettünk
Levetett holmik, de sírni kár;
Átver minket a tavaszi zsongás
Gondolatunk sem a régi már.

Mindegy, most menjünk csak tovább
Az élet napos oldalán.
Jön majd egy újabb délibáb,
És minden évben utcabál.

Kinn a ligetben szól a zene,
A zsák a foltjával énekel:
Évek óta ugyanaz a banda
Egy régen vége dalba kezd.

Mindannyian használtak lettünk
Levetett holmik, de sírni kár;
Átver minket a tavaszi zsongás
Gondolatunk sem a régi már.

Mindegy, most menjünk csak tovább
Az élet napos oldalán.
Jön majd egy újabb délibáb,
És minden évben utcabál.

I.

- Kapitány a hídon, jelentést! – Hangzott el a parancs, aminek hatására a hajó vezérlőtermében egy pillanatra minden megállt. Egy lélegzetvételnyi szünet után a szolgálatban levő tizedes hadarni kezdte a riadó okát:

- Kapitány úrnak jelentem, szökés történt. A HR96781254-es matróz, egy bizonyos...

- A lényeket! – mondta rezignáltan a kapitány. Nyilvánvaló: a név nem tartozik a lényeghez. A név mellékes. A kód eleje a lényeg: HR – vagyis határozott idejű, szerződéses matróz.

- A szökés a 3946-os sorszámú mentőhajó segítségével történt. Jelenleg a Conquerortól harminc mérföldre van, és maximális sebességgel távolodik. Rádiós kommunikációs kísérleteink sikertelennek bizonyultak. A központ jelenleg nem elérhető, így a döntés az Ön kezében van – mondta a tizedes. Az utolsó mondatnak olyan hangsúlya volt, mintha utána ez következett volna: „és nem az enyémben.”

- Anyagiak?

- A matróz fél éve szolgál a Conqueror fedélzetén, nulladik szintű közlegény. Társaságunknál ez az első szerződése, korábbi szerződéseiről a Társasági Együttműködési Szerződés ellenére sincsen adat. Jelen körülmények között a ki nem fizetett bér...

- A lényeket! – Hangzott el ismét a parancs – Mi a végösszeg?

- A mentőhajó kárát is figyelembe véve... Tizenötezer-ötszáz... Negatív – Mondta ki nehezen a tizedes.

- Tegye, amit kell...

- A parancsot önnek kell kiadnia! – Mondta dühösen a tizedes. Látszott, hogy nem először próbálja meg áthárítani a parancskiadást a kapitány. Félpercnyi csend következett, majd a kapitány halkán megszólalt:

- Tűz. Írja meg a jelentést, és küldje át a szobámba, ott leszek. – Mondta a kapitány, és elhagyta a parancsnoki hidat. Nem látta, ahogy a tizedes kiadja a parancsot a számítógépen, mert nem akarta látni. Pedig a parancs eléggé egyértelmű volt: „Híd a fegyverzet-parancsnokságnak: a 3946-os mentőhajót megsemmisíteni”

Pár másodperccel később a 3946-os mentőhajó felrobbant. A menekülni próbáló, a mentőhajóban levő önmegsemmisítő szerkezetről semmit sem tudó matróz pedig sosem látta a családját, akikhez igyekezett. Mindeközben a Conqueror csendben suhant a víz felett a sziget felé.

SC/845/25A/7162 sorszámú jelentés

Feladó: Conqueror felderítőhajó (SC845), 25A felderítő küldetés

Címzett: U-ROPE társaság, Csendes-óceáni felderítő parancsnokság

Tárgy: Rendkívüli jelentés

Ma hajnalban 2 óra 38 perckor a hármas szenzor mentőhajó kilövést jelentett. A szenzorok többszörös ellenőrzése, valamint a 3946-os mentőhajó kilövésére szolgáló kabin ellenőrzése után bizonyítást nyert, hogy a mentőhajón a HR96781254-es kódszámú matróz kísérelt meg szökést.

A szökés mellé társuló anyagi következmények a következők:

Negatív

El nem végzett munka: 12000

Adminisztrációs teendők: 100

Demoralizációs hatás: 2000

Mentőhajó: 5000

Pozitív

Ki nem fizetett bér: 3000

Megtakarított élelem: 600

Összesen: 15500 egység, negatív.

A vázolt anyagiak miatt személyes döntésem az volt, hogy a mentőhajót semmisítsék meg, ami 2 óra 46 perckor meg is történt. Az ügy részletes kivizsgálása felesleges.

Tisztelettel: John Crawler (CP547193), a Conqueror parancsnoka. 2067. Május 17.

(megjegyzés: a HR kódú dolgozók kollektív szerződése értelmében a társaság kára a családtól behajtható)

II.

2015-re úgy tűnt, hogy teljesült az emberiség álma: az országhatárok 95%-a már csak formálisan létezett, a társasági törvények mindegyik országban gyakorlatilag ugyanolyanok voltak, így az optimisták teljesen joggal követelték az ENSZ-től, hogy hivatalosan is szüntesse meg az országhatárokat. Ennek megfelelően a 2015. évi, CCXLI. ENSZ BT-határozat egyértelműen kimondta, hogy „az eddig országhatáronként ismert vonalak semmisnek tekintetnek”.

2016. Január 1-jén tehát megszűntek az országok. Ami maradt, az nem volt más, mint a hatmilliárd embert számláló Európa, Ázsia, Ausztrália és Amerika. Hogy mi történt Afrikával?

Az Afrikai kontinens lakosságának mérete 2010-re átlépte a bűvös kétmilliárdos határt. Mivel a kontinens éghajlatából adódóan ennyi embert nem tudott táplálni, egyre feszültebb volt a hangulat az éhező Afrika és a jóléti társadalmak között. A helyzetben a 2012-es év hozott változást, ugyanis az afrikai országokat sújtó gazdasági szankciók és a növekvő belső feszültségek hatására január elején forradalom tört ki a kontinens keleti felében. A forradalmat nem lehet egy országhoz kötni, hiszen egy országot átölelő, egész Afrikát behálózó mozgalom robbantotta ki; ennek köszönhető az, hogy február végére már egész Afrika lángokban állt.

Mindezek következményeként 2012. Március 1-jei döntésében mind az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa, mind a Közgyűlés egyhangúlag amellelt döntött, hogy az Afrikai kontinentet kizárja az ENSZből, a kontinens köré pedig blokádot állít. Az egész világ döntése volt ez. Mindenkinek általános véleménye volt, hogy az Afrikaiak intézzék el problémáikat a kontinensükön belül. Ennek megfelelően 2012. Július 1-jére a teljes Afrikai kontinentet elzárták a külvilágtól, a blokádot őrző egységeknek pedig világos és egyértelmű parancsot adtak: aki vagy ami a blokádot akármelyik irányban át akarja lépni, azt meg kell semmisíteni.

Így szabadult meg az emberiség kétmilliárd éhes szájtól.

A Föld többi részén élő embereket persze Afrika érdekelte a legkevésbé, hiszen mindenki úgy gondolta, hogy az országhatárok általános eltörlése jó dolog. Mindenki, legfőképpen a társaságok, nekik ugyanis az országhatárok jelentették az utolsó akadályt. A határok eltörlésével az óriásvállalatok könnyedén tudtak pénzt, munkaerőt és nyersanyagokat átcsoportosítani, így lassan minden tevékenység valamelyik nagyvállalat kezébe került.

2025-ben az ENSZ (ez maradt az egyesült országok irányító szervének a neve) bejelentette, hogy az emberiség létszáma átlépte a tízmilliárdot, és hogy a bolygó ennél több

lakost nem képes eltartani. Emellett felkérte a főbb óriásvállalatokat, hogy találjanak valamilyen megoldást a problémára. És az óriásvállalatok találtak.

2027. február 1-jén, reggel 8:00-kor az Afrika körüli blokádot megszüntették, ugyanis a 2026. június 24-ei döntés értelmében a nagyvállalatok megtámadták Afrikát, hogy az ottani embereket áttelepítve a kontinens egészét egyfajta gigantikus szántóföldre alakítsák át. A legújabb technikával felszerelt katonaságok alig fél év alatt játszva győzték le a másfél évtizede nyomorban élő afrikai népet. A gyors győzelem után a hat részt vevő nagyvállalat tovább erősödött, a föld pedig szegényebb lett másfél milliárd emberi élettel és gazdagabb lett több ezer négyzetkilométer, gépek által művelt szántófölddel. Az emberi jelenlét a szántóföldeken minimális volt: a termőterület maximalizálása miatt ezer-kétezer négyzetkilométerenként élt két-három család.

Ez a megoldás a 2040-es évek elejéig tökéletesnek bizonyult. A technikai fejlődés és az afrikai, majd a csendes-óceáni szigeteken hasonló módon szerzett élelmiszerkészletek miatt az emberiség létszámának rohamos fejlődését követni tudta az élelmiszerellátás, így a jóléti társadalmak fennmaradtak és virágoztak.

A 2043-as ENSZ kongresszus viszont ismét kéréssel fordult a nagyvállalatokhoz: a tizennégymilliárd embert a Föld nem képes ellátni, így ismét valamilyen szükségmegoldásra van szükség. Mivel az előző szükségmegoldáshoz hasonlózt ezúttal nem lehetett alkalmazni, ezért valami mást kellett kitalálni. Ez a megoldás pedig egyszerű volt: irány a tenger!

2045-ben lépett szolgálatba az első felderítőhajó, az SC1. A hajó körülbelül ezer embernek szolgáltatott szállást; emellett fontos feladata volt, hogy a tengerben élő minden, élelemként hasznosítható anyagot a szárazföldre szállítson, valamint a fedélzeten tartózkodó embereket saját, szerzett erőforrásaiból ellássa. Ily módon két legyet ütöttek egy csapásra: egy felderítőhajó a fedélzetén ezer embert látott el, a szárazföldön pedig még vagy tízszer annyit. Ez azonban csak ideiglenes megoldásnak bizonyult, ezért a jóléti társadalmaknak is változniuk kellett.

Az ENSZ ezért a 2050-es esztendő nem ünnepléssel köszöntötte, hanem új szabályokkal: az élelem elosztását ezentúl nem az ENSZ, hanem a Társaságok végzik. Minden társaság felelős azért a személyért, aki a társaság szerződéses alkalmazottja. Nem-szerződéses alkalmazottnak nem jár élelem, hacsak nem eltartott. Egy alkalmazottnak maximum kettő eltartottja lehet, ebből maximum egy fiatalos. Egy gyermek mindkét szülőjének eltartottja 20 éves koráig. Minden egyes embernek húsz éves korától hatvan éves koráig legalább 38 évet szerződéses állományban kell lennie, máskülönben az eltartott státuszt sem kaphatja meg.

Ezen szabályoknak célja nem csak a szűkös élelmiszerkészletek jobb beosztása volt, de egyfajta túlnépesedés elleni programnak is tekinthető. A törvényeknek alapvetően két következménye volt: leállította a népesség növekedését és hihetetlenül nagy hatalmat adott a társaságoknak. Ugyanis ezután egy társaság élet és halál urává vált, az emberek pedig az alapján választottak társaságot, hogy melyik kínált jobb élelmezési feltételeket. A törvénynek köszönhetően minden ember egy társaság befolyása alá került.

2016-ban szűntek meg az országok, amelyeknek a helyét ekkor, 2050-től átvették a Társaságok: az óriásvállalatok egész kontinenseket vagy kontinensdarabokat uraltak, a társaságok alkalmazottai pedig a társaságtól függtek.

2061. elején bocsátották tengerre az SC845-ös sorszámú lebegő felderítőhajót, a Conquerort. Feladata ugyanaz volt, mint a többi hajóé: élelem gyűjtése a legénység és a társaság részére. 2067. Május 15-én a Conqueror parancsot kapott, hogy hajózzon a Csendes-óceán egy megadott koordinátájára, ahol a gyakorlatilag egész Európát uraló U-ROPE társaság műholdas felderítése szerint egy eddig ismeretlen lakatlan sziget található. A sziget mérete alapján legalább 500 embernek szolgáltathat elég élelmet, így a Conqueror az élelemgyűjtést

felfüggesztve egyből a legközelebbi kikötőbe ment, ahol kirakta a gyűjtött élelmiszert, majd hajtóműveit maximális sebességre állítva elindult a cél felé.

SC/845/25A/7163 sorszámú jelentés

Feladó: Conqueror felderítőhajó (SC845), 25A felderítő küldetés

Címzett: U-ROPE társaság, Csendes-óceáni felderítő parancsnokság

Tárgy: Jelentés

Ezúton értesítem a Társaság vezetését, hogy a korábbi parancsban megadott koordinátákat a Conqueror elérte, és holnap a szigeten elkezdjük az élelmiszertermelés megalapozását.

Tisztelettel: John Crawler (CP547193), a Conqueror parancsnoka. 2067. Május 18.

III.

A Conqueror húsz mérföldnyire a szigettől állt meg. A legénység és a hajó lakói megkövülve bámulták a távolból kirajzolódó dombot: korábban senki sem gondolta volna, hogy ez lehetséges.

Elvégre már a harmadik évezred elején azt hitte az emberiség, hogy a Föld minden pontját, minden négyzetcentiméterét ismerik. Bár műholdak százai voltak a világűrben, többségük kommunikációs célokat szolgált vagy lakható bolygó után kutatott. 2067-ben, történetünk idején csak egy műhold volt az űrben kifejezetten a Föld vizsgálatáért, amely a meteorológiai és a távközlési műholdakkal ellentétben ez nem geostacionárius pályán keringett, hanem annál egy kicsit távolabb a Földtől, így lassan a Föld minden pontja felett elrepült.

Pont ezért volt olyan meglepő, hogy 2067-ben, az űrprogramok beindítása után több mint 100 évvel új földdarabot fedeznek föl. Pedig ez a felfedezés is csak a véletlennek volt köszönhető: a műhoddal dolgozó egyik tudós unalmában elkezdett a műhold optikájának nagyításával játszani, és így vette észre az apró szigetet. Azonnal riasztotta a feletteseit, akik rövid vizsgálat után értesítették a U-ROPE társaságot, aminek vezetése keselyűként csapott le a hírre.

Egy új sziget? 500 főre elegendő élelem? Mindez nem jelentett mást a Társaságnak, mint pénzt. Ezért kellett a Conquerornak csapat-papot otthagynia a sziget fele indulnia, hiszen minden elvesztegetett nap bevételkiesést jelentett. A U-ROPE társaság a parancs kiadása után egyből értesítette az ENSZ-t a felfedezésről, s ezáltal hivatalosan is a sziget tulajdonosává vált.

Minderről a hajó lakói nem tudtak, de nem is érdekelte őket. Ők csak csendben csodálták az érintetlen paradicsomot, amit emberi kéz még nem érintett. Nem gondoltak bele, hogy két hét múlva a sziget csak egy lesz a U-ROPE szántóföldjei közül.

A látványt azonban csak rövid ideig élvezhették, hiszen megjelent a kapitány és magához intette az elsőtisztet:

- Válasszon ki száz embert és menjen a szigetre. Vizsgálják át, hozzanak talajmintát.
- Igenis, uram!
- Még valami! Végezzenek méréseket a dombbal kapcsolatban. Ha a közet felett levő földréteg vastag, akkor esetleg növelhető a termőterület a domb elbontásával.
- Igenis, uram!
- Leléphet. Fél óra múlva indulnak az oldalhajóval. Vigyenek fegyvereket!
- Igenis, uram! – Mondta az elsőtiszt, és elsietett, a legénység egy része utána. Hogy miért? A válasz igen egyszerű: egyrészt mindenki vágyott rá, hogy végre a szabadban

sétálhasson egyet, másrészt a küldetésben részt vevőknek lehetőségük nyílt arra, hogy egy kis extra élelmiszert csempésszenek a hajóra, növelve ezzel pénztárcájuk vastagságát. Az elsőtisztnek azonban már meg voltak a jelöltjei, így a többség csalódottan tért vissza, és folytatta a sziget csodálását.

A fél óra letelte után a száz boldog kiválasztott beszállt a Conqueror oldalára erősített, százötven ember szállítására alkalmas úgynevezett „oldalhajóba”, a Cruiserbe, amely rövid várakozás után elindult a sziget felé.

Az elsőtiszt boldogan nézte a szigetet, amely egyre nagyobbá vált, ahogyan közeledtek felé. Néhány perccel később a lebegőhajó elérte a partot, és megállt. Az elsőtiszt ekkor körülnézett, majd megszólalt:

- Mindannyian tudjuk, hogy miért vagyunk itt. A sziget felderítetlen föld, és így nagyon értékes a Társaság számára. Azonban nem csak a Társaságnak, nekünk is. Így két célt kell fejben tartani: egyrészt a Társaság tulajdonának biztosítását, másrészt a saját hasznunkat. Hivatalosan parancsba adom, hogy célunk a sziget minden részének felderítése, minden talált, élelemnek használható növény és állat begyűjtése és a hajóra szállítása. Erre két napunk van, a műholdas mérés alapján ennyi idő elég lesz. Nem hivatalosan felszólítalak titeket, hogy az első szállítmány minden grammja társasági tulajdon, így a lehető legtöbb élelmiszert próbáljunk meg majd magunkkal vinni a második szállítmányban. Rendben?

- Rendben! – Mondta egyszerre száz száz, száz lélek.

- Oké, akkor most kiszállunk. Mindenki tudja a csoportját és a rájuk eső szektort. Gyerünk!

A parancsra a száz ember elhagyta a hajót. Kétszáz láb lépett arra a földre, amely még nem tapasztalta meg az emberiség pusztító szellemét. Kétszáz kézben volt gyilkoló fegyver, amelyet még a szigeten élő állatok nem ismertek. Száz léleknek volt olyan gyilkos kívánsága, amitől a sziget megijedt, amikor megértette. Hogy mi volt ez a kívánság? „ÖLNI”.

Pár perccel később a sziget eddigi csendjét gyilkolásra és kábításra kifejlesztett fegyverek zaja verte fel. Az ember elkezdett vadászni, a sziget összes élőlénye halálra volt ítélve.

IV.

- Uram, itt a tizenhatos csoport vezetője, vétel! – szólalt meg az elsőtiszt rádiója. Az élelemszerző küldetés vezetője unottan felült, kezébe vette a rádiót, és beleszólt:

- Itt Myers elsőtiszt, a Cruiser fedélzetén vagyok. Jelentést!

- Uram, sürgősen ide kell jönnie! – Hangzott a rádióból a csoportvezető hallhatóan rémült hangja – Találtunk valakit... .

- Mi? – Ugrott fel az elsőtiszt. – Mit találtak?

- Nem mit, hanem kit, uram. Egy embert...

Két perccel később Myers két tartalék csoporttal együtt teljes fegyverzetben futott a tizenhatos csoport felé. A GPS jeladóknak köszönhetően gyorsan, egyenes irányban haladtak, így negyedóra sem telt bele, és egy tisztásra értek. A tisztás közepén egy öreg, hatvanas éveiben járó ember térdelt, kezei a tarkóján voltak összekulcsolva. Haja és szakálla hosszú, ápolatlan volt; ruhája, ha lehet így hívni a rongyokat, amiket viselt, valamilyen állatbőrből készültek. A tizenhatos csoport tagjai körülötte álltak, fegyverüket a szoborszerűen mozdulatlan emberre célozva.

- Az elsőtiszt átveszi a parancsnokságot! Tizenhatos és huszonhármas csoport, célra tart! Huszonnégyes csoport, biztosítsa a területet! Tizenhatos csoportvezető, jelentést! – Hadarta el a parancsokat Myers, miközben a fáradtságtól alig állt a lábán.

- Jelentem az ... az őslakost ezen a tisztáson vettük észre, miközben ehető állatok után kutattunk. Érkezésünkre ő láthatóan megrémült és menekülni próbált, de végülis az esze maradásra bírta.

- Az esze? – kérdezte meglepődve az elsőtiszt - Hogy beszélhet észről? Ez az „ember” ki tudja, hogy mióta van itt. Az is csoda, hogy él! Nem hiszem hogy az esze épségben maradt.

- Sajnálom, uram – mondta ki félénken a csoportvezető –, de nem értek egyet. Szándékosan rejtőzködött előlünk, és semmi esetre sem engedte volna elfogni magát.

- Igen, akkor miért nem menekült el? – kérdezte gúnyosan az elsőtiszt.

- Mert azt mondtam neki: „Állj, vagy lövök!” Úgy vettem észre, megértett, uram. És ismeri a fegyvereinket. Tudja, hogy mik azok, egyből tarkóra tette a kezét, tudta, hogy mit akarunk. Szépen nyugodtan letérdelt a tisztás közepén, és azóta nem mozdult. Próbáltam beszélni hozzá, de vagy nem érti, vagy nem akarja érteni, amit mondok neki.

- Majd engem megért! – mondta az elsőtiszt, és elindult a tisztás közepe felé. A nyugodt szigetlakóra fegyvert fogó katonák gyűrűje közeledtére megnyílt, így meglátta a gyűrű közepén mozdulatlanul térdelő embert. Közelebb ment hozzá, majd egy nagy lélegzetvétel után megszólalt:

- Jeremy Myers vagyok, a Conqueror elsőtisztje, a Cruiser parancsnoka. Értesítem, hogy a sziget ENSZ által jóváhagyott tulajdonosa a U-ROPE társaság, így ön jogtalanul tartózkodik itt. Kérem azonosítja magát! – mondta a parancsot. Az „őslakos” most először megmozdult, felnézett az elsőtisztre, majd lassan hangok jöttek elő a torkából. Szaggatottan, minden szót megfontolva, alig érthető akcentussal, de elkezdett angolul beszélni:

- Kérem ... beszéljen ... lassabban ... Feltételezem, hogy ... angolul beszél, de ... én már régóta ... nem beszéltem angolul ... így alig értem ... önt.

A gyűrűt alkotó fegyveres katonák többsége ekkor már rájött, hogy a gyűrű közepén térdelő ember semmiféle veszélyt sem jelent, így leengedték fegyvereiket. Az elsőtiszt azonban másképp gondolta:

- Mit képzelnek??? Célra tarts! – hangzott a parancs, majd a továbbra is mozdulatlan, kezét továbbra is a tarkóján tartó ember felé fordult, és lassan, kimérten feltette a kérdést, amely az „őslakos” jövőjét fogja eldönteni:

- Melyik ... társaságot ... szolgálod?

- Senkit ... és semmit sem ... szolgálok ... A magam ... ura ... vagyok ... – hangzott el a válasz, aminek elképesztő hatása volt a gyűrűt alkotó katonák körében, de még maga az elsőtiszt is megdermedt a válasz hallatán. A katonák szinte varázsütésre leengedték fegyvereiket, és csodálattal nézték a vézna, erőtlennek tűnő embert, aki erre a gesztusra levette kezeit a tarkójáról és felállt. A katonák és az elsőtiszt továbbra is csodálkozva bámulták őt, amiből ő vajmi keveset értett. Végre az egyik katona megszólalt:

- Egy szabadúszó!

A Szabadúszót néhány perccel később a Cruiserre, majd még aznap a Conquerorra kísérték. Bár felfegyverzett őrség vette körül, az őrség valószínűleg jobban tisztelte a fogvatartottat, mint a fogvatartott az őrséget. De a fogvatartott erről semmit sem tudott, ő abban bízott, hogy majd visszaengedik a szigetre, hiszen semmit sem csinált. Nem tudta, hogy a szigettel mi a célja a Társaságnak. Tulajdonképpen nem is tudott a Társaságról, ezért volt szabadúszó.

SC/845/25A/7164 sorszámú jelentés

Feladó: Conqueror felderítőhajó (SC845), 25A felderítő küldetés

Címzett: U-ROPE társaság, Csendes-óceáni felderítő parancsnokság

Tárgy: Rendkívüli jelentés

Ezúton értesítem a Társaság vezetését, hogy ma megkezdjük a sziget természeti erőforrásainak kiaknázását, de eközben a szigeten találtunk egy embert, aki már ki tudja hogy mióta lakik ott. Állítása szerint egy társasággal sem áll szerződéses kapcsolatban, így a sziget továbbra is a U-ROPE társaság tulajdonjogát képezi.

Holnap részletes kihallgatásnak vetem alá, aminek eredményéről majd értesítem a Társaságot.

Tisztelettel: John Crawler (CP547193), a Conqueror parancsnoka. 2067. Május 19.

V.

2016 előtt a világ szinte összes országában hasonló társasági szabályok voltak, így a 2016-os egyesülés után a közös társasági törvény kialakítása nem okozott nehézséget az ENSZ törvényalkotóinak. Ugyanakkor mivel mindegyik társasági törvény fenntartotta az emberek jogát a társaságokkal való együttműködés visszautasítására, így ez megtalálható a 2016. május 24-én elfogadott 1. Társasági Törvényben is.

2027 után, miután Afrika lakosságát kiirtották, a Társasági Törvény nem társasági tagokra vonatkozó részét módosították, ekkor alakult ki a „szabadúszó” kifejezés, amit azokra az emberekre lehetett alkalmazni, akik egyetlen társaságnak sem voltak alkalmazottjai, vagyis megélhetésükről, élelmükről saját maguknak kellett gondoskodniuk.

A szabadúszók szervezete 2029-ben alakult, és az Afrikai, majd később a Csendes-óceáni termőföldek egy kis részének megszerzése után a társaságok mellett egy kicsi, de ugyanakkor mint egy igen erős szervezet tudott tevékenykedni. 2040-től azonban nyilvánvalóvá vált, hogy az élelemszerzési versenyben a társaságokat nem lehet legyőzni, így a szabadúszók az egyre rosszabb lehetőségek miatt egyre kevesebben lettek, 2046-ra már alig néhány szabadúszó volt a világon.

A 2050-es 2. Társasági Törvény gyakorlatilag a szabadúszó fogalom végét jelentette, hiszen minden szabadúszót halálra ítélt azzal az egyszerű rendelkezéssel, hogy az élelem elosztását a társaságok hatáskörébe adta. Azzal, hogy csak az kaphatott élelmet, aki egy élelemosztásra jogosult társaság (vagyis egy óriásvállalat) alkalmazottja, halálra ítélték az összes, még meglévő szabadúszót.

Nem meglepő tehát a katonák megrökönyödése, amikor meghallották, hogy „Senkit és semmit sem szolgálók”. A 2040-es évek óta a szabadúszók a szabadság, a társaságoktól való függetlenség nem létező jelképei voltak, így nem csoda, hogy a katonák csodálták, a vezetők pedig félték tőle. A szabadúszó maga volt a rendszer minden hibájának megtestesítője.

VI.

- Azonosító száma?
- Nem viselek ... címkét.
- Társasági személykönyvi száma?
- Nem értem ... a kérdést.
- Ugye nem akarja, hogy elhiggyem, hogy maga csak ott élt a szigeten egyedül amíg mi meg nem zavartuk? Melyik társaság alkalmazottja? Feleljen!
- Nem értem ... Kérem beszéljen ... lassabban ... – Mondta a Szabadúszó, majd felnézett a másodkapitányra, aki láthatóan tájékozott a dühtől. Lehet, hogy a Szabadúszó élete teljesen másként, sokkal tragikusabban alakul, ha a másodkapitány hallgatja ki, de szerencséje volt: belépett a szobába a kapitány, ugyanis ő akarta vezetni a kihallgatást. A

kapitány szerencsére teljesen másmilyen ember volt, mint a helyettese. Ő másképp kezdte el a kihallgatást:

- Üdvözlöm a Conqueror fedélzetén, John Crawler parancsnok vagyok.

- Üdvözlöm ... kapitány ...

- Sajnálom, hogy ilyen ... gépiesen kell kezdenem a kihallgatást, de ez sajnos fontos ...

Melyik társaság szerződéses alkalmazottja volt, mielőtt a szigetre került? – tette fel lassan, kimérten beszélve a kötelező kérdést a kapitány.

- Nem értem, hogy ... mit kérdez ... nemcsak ön, hanem ... mindenki ... Nem voltam semmilyen ... társasághoz ... kötve ...

- Szavát adja?

- Igen.

- Rendben van. Akkor kérem írja alá ezt a szerződést.

- Írjam alá? ... Miért?

- Azért, hogy élelmet tudjunk adni magának. Sajnos amíg nem írja alá, addig nem kaphat élelmet a Conqueror készleteiből.

- Ez ... hosszú – mondta a szabadúszó, miközben a több mint harminc oldalas szerződést lapozta – Engedje meg, hogy ... aláírás előtt ... átolvassam ...

- Maga viccel velem? Azt nem érti meg, ha gyorsan beszélnek önhöz, és akkor egy ügyvédi szöveget akar elolvasni? Ez napokba is beletelhet!

- Minden ... bizonytalansággal ... - A szabadúszó arcán semmi érzelmek nem jelent meg e mondatok hatására. Mintha nem is értette volna meg, amit a kapitány mondott neki.

- De ... Addig nem kaphat élelmet! – Hangsúlyozta ki Crawler. A szabadúszó erre felnézett, elmosolyodott, majd ezt mondta:

- Remélem ... ez nem okoz ... problémát ... – A kapitány erre nem tudott reagálni, csodálkozva hagyta el a szobát.

Vacsora után, amikor mindenki, aki tehetett a szobájába húzódott vissza, a kapitány inkább a Szabadúszó celláját választotta. Kezébe tálca, rajta néhány falatnyi étel.

- Parancsoljon, ezt önnek hoztam – mondta, miután a tálcat lerakta az asztalra.

- Látom, nem okozott ... problémát – mondta elmosolyodva a cella lakója – Köszönöm, hogy ... gondolt rám. Hogyhogy kaptam ételt? ... A szerződést ... nem írtam alá – s ezután felmutatta a kezében levő szerződést, amelynek még a harmadánál sem járt.

- Szívesen. Az ételt pedig nem a Conqueror hivatalos raktárából kapta, hanem az én személyes készletemből.

- Személyes készlet? – kérdezte szinte nevetve a Szabadúszó – A Társasági Szerződés huszadik pontja ... kimondja, hogy a ... szerződött fél élelmiszeri igényeinek ... kielégítéséről a Társaság gondoskodik, ... viszont minden, a személyes igényeken felüli ... élelmiszer-igénylés vagy ... készletfelhalmozás ... illegális. ... Látom a korrupció ... nem változott ... Az emberi viselkedés ... nem sokat változott, mióta ... a szigeten vagyok.

- Az pontosan mióta is volt?

- 2023. június 23-án a Maryflower nevű kereskedelmi hajón ... baleset történt. Nem igazából tudom megmagyarázni ... elsüllyedt. És vele mindenki. Én és még ... néhányan tudtunk csak megmenekülni. A többiek maradni akartak a baleset ... helyszínén ... Én nem. Én sosem azt akartam, amit a többiek... Akkor sem... De akkor ez mentette meg az életem ... A szigetre egyedül én jutottam ki. A többiek ... Nem tudom, hogy ... mi történt velük.

- Huh. Majdnem 44 év egy lakatlan szigeten. Sajnálom önt, és egyben csodálom. Szörnyű lehetett, ugyanakkor csoda hogy túlélte. Mind testileg, mind szellemileg, egyszerűen csoda.

- Csoda? Szörnyű? Túlélés? Nem igazából értem, ... hogy mire gondol. Jól éreztem magam ott, ... vissza akarok oda térni – mondta a Szabadúszó, mintha ez magától érthető lenne.

- Oda? – kérdezte megrökönyödve a kapitány – A szigetre?

- Persze. Csak nem gondolja, ... hogy a hajón maradok? ... A szigeten ... enyém minden ... Itt csak négy fal van, ami körülvesz. A sziget ... szabadság ... A hajó ... rabság ... Maga melyiket választaná?

- Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de... A szerződés aláírásával kötelezi magát ...

- Sok mindenre – vágott közbe elmosolyodva a Szabadúszó. – A szerződést viszont nem fogom ... aláírni. Alig nyolc oldalt ... olvastam el, de ... ezt nem lehet elfogadni ... Olyan kötöttségek vannak ... Amik a szigeten ... nincsenek.

- De a sziget nem az öné! A sziget az ENSZ határozata értelmében a U-ROPE társaság tulajdona, amely öt embernek fog hajlékul szolgálni és ezen felül még legalább 500 embernek fog élelmet biztosítani. Ennek köszönhetően 505 ember életfeltételét teremtjük meg, ami a mai világban nem elhanyagolható!

- A mai világ ... Negyvennégy éve nem élek a mai világban ... De úgy látszik, a világ semmit sem változott. ... Az élelem biztosítása maga szerint élet? Ilyen szerződéssel élni, ... maga szerint élet?

- Egy szigeten élni egyedül, maga szerint élet? – szólt a lenéző kérdés.

- Sokkal jobban, ... mint az öné! – Hangzott el a lenéző válasz.

- Igen? Akkor válaszoljon! Nem hiányzott önnek a családja? Alig húsz éves lehetett, amikor elszakadt tőlük.

- Család? Ha egy állati ... társadalomban éltem volna, ... akkor lehet, hogy a szó jelentése ... nem torzult volna. Család. Védelem. Szeretet. Ezt gondolja maga. ... Család. Gyűlölet. Megvetés. ... Ez jut eszembe nekem. Miért hiányzott volna ... egy család, akik azt gondolták, hogy ... mindent tudtak, amikor valójában mindent ... csak gondoltak, kitaláltak. ... Az egész családom azt hitte, ismer. Ez nem volt igaz.

- Úgy látom, nem volt jó családi élete. Egy rossz példából nem szabad általánosítani.

- Én nem ... általánosítok. A saját véleményem mondtam ... a saját családomról. Ha általánosítanék, ... akkor azt mondanám, hogy a család ... semmire sem jó, de ezt nem ... mondom, mert a környezetemben volt néhány ... jó család is. Nekem nem hiányzott a sajátom, ... de lehet, hogy másnak hiányzott volna. ... De ön most engem kérdezett, így a saját véleményemet ... mondtam el.

- Rendben, elfogadom. De a családjához való viszonya miatt valószínűleg több energiát fektetett a tanulásba. Gondoljon bele, ha nem a szigeten tölti az életét, akkor a tanulásnak meglelt volna az eredménye: olyan munkát kaphatott volna, amelyet akar.

- Tanulás? Munka? Ismét olyan fogalmakat említ, ... amelyek kettőnkől eltérő ... érzéseket váltanak ki. ... Tanulás? ... Mint gyerek, élveztem. Mint kamasz, ... gyűlöltem. Mint felnőtt, ... megvettem. ... 21 éves koromig tanultam, ... és mit értem el vele? ... Megsömöröltem mindentől, ... ami az iskolával ... kapcsolatba hozható. A tanulás, abban igaza van, ... alapvetően ... jó dolog lenne. De mint mindent, az emberiségnek ... ezt is sikerült ... elrontania: hozzá nem értő, kretén tanárok tanítanak ... olyan dolgokat, amik ... unalmasak, és semmi hasznuk sincs. ... Ezért járjak iskolába? Hogy lexikális dolgok ... millióit kelljen bemagolnom? Ezt ... ön sem gondolja komolyan. – itt egy pillanatra megállt, majd folytatta:

- De tegyük fel, ... hogy erős személyiség ... vagyok, és végigcsinálom ... az iskolát. Valóban, ha az ... iskolákban mindent ... vagy majdnem mindent félretéve ... tanultam volna, akkor olyan ... munkát találhattam volna, amelyet ... akarok. De milyen ... munkát is akartam? Nos, ... ez a kérdés korántsem ... olyan egyszerű. Gyerekként valami érdekeset akartam csinálni, ... majd azután valami olyat, amivel ... gazdag leszek, majd azután valami

olyat, ami ... egyszerre érdekes és ugyanakkor rengeteg pénzt lehet vele keresni. És ez ... lehetetlen. Kevés olyan ... ember van, aki ... valóban azt csinálja, amit szeret, ... és ezzel gazdag is tud lenni. Én nem tartoztam ... ezen kevesek közé, így ... döntenem kellett: pénz vagy érdekes munka. A pénz mellett ... döntöttem. Rossz döntés volt, de ... erre csak 21 éves koromban ... jöttem rá. Akkor már ... késő volt, 21 évesen az akkori társadalomban már ... nem lehetett foglalkozást ... változtatni. Így ismét döntenem ... kellett: maradok és végigszenvedem az életemet ... vagy kockáztatok. A Maryflower a 22. születésnapomon ... indul el a kikötőből, ... ezt jó jelnek vettem. A többit már tudja.

- Rendben van – mondta elcsodálkozva a kapitány –, akkor önnek nem kell család, nem kell munka, nem kell tanulás. De barátok, feleség, saját család? Ezek nélkül is meg tud élni?

- Gratulálok, megtalálta a világnézetem ... legnagyobb hibáját. Barátok? Kevés ... igazán jó ... barátom volt, de mindegyik ... hiányzott. Feleség? Na, ez már ... nehezebb. Az egyik nap azt éreztem, hogy ... akármilyen nő kerülne a szigetre, azt leteperném ... a földre és ott helyben ... magamévá tenném. A rákövetkező napon meg ... azt, hogy nincs kedvem az ... összes színjátékhoz, ami egy ... kapcsolattal jár. Saját család? Nem, ... gyerekek után sosem vágyakoztam. A világ ... már akkor is szörnyű volt, amikor én ... otthagytam. Azóta csak rosszabbá ... válhatott. Gondolom az afrikai ... blokádrendelet még ma is érvényben van, ahogy a ... világ vezetőit ... ismerem.

- Az afrikai blokád? Dehogyan, azt 2027-ben megszüntették, és Afrika lett a világ első, kizárólag világelelmezési célokra alkalmazott különálló, óriási méretű termőterülete. Gyakorlatilag olyan, mint amilyen az ön szigete lesz, csak nagyban. A kontinenst a nagyvállalatok felosztották néhány ezer négyzetkilométeres egységekre, és minden egységen csak néhány család lakik, a többi terület termőföldként van használva. A közép-afrikai rizskészletek rengeteg embernek szolgáltatnak élelmet.

- Közép-afrikai ... rizskészletek??? – kérdezte megrökönyödve a Szabadúszó – Akkor az esőerdők utolsó darabját is ... kiirtották?

- Amióta az eszemet tudom, közép-afrika a világ legjobb rizstermelő területe.

- Amióta az eszét tudja... Mikor is született?

- 2029-ben. Huszonnyolc évvel ön után – mosolyodott el a kapitány.

- Huh. Akkor nem csoda, hogy nem ... emlékszik az esőerdőkre. Már az én gyerekkoromban is ... nagyon kevés maradt... Erről jut eszembe, az afrikai ... őslakosokkal mi történt?

- Afrikai őslakosok? Alig negyedmilliárd ember élt egész Afrikában a nagy blokád megszüntetésekor. Ők azok, akik a földeket művelik.

- Negyedmilliárd? Kétmilliárdnál többen laktak Afrikában 2023-ban. Van valami ötlete, hogy ... mi történt 4 év alatt több mint másfélmilliárd ... emberrel?

- Nos, ön minden bizonnyal téved. Az ENSZ jelentései alapján a 2012-től 2027-ig tartó, tizenöt éves forradalomsorozatban az afrikai lakosság nagy része meghalt. – mondta magabiztosan a kapitány.

- Világosan emlékszem az ENSZ ... 2023-as Afrikáról szóló jelentésére, amiben ... az szerepel, hogy a blokád ... hatására ... az afrikai nemzetek összefogtak, és ... a forradalmak is lecsengtek. Összességében ... 2023-ban Afrikában ... béke volt, ami az ENSZ-nek nem tetszett. ... Őszintén megmondva ... én azt hittem, hogy kitalálnak ... valami indokot, hogy támadhassanak. Emlékszik a ... támadás előtti ENSZ jegyzőkönyv ... tartalmára?

- Igen, ez alapvető iskolai tananyag – mondta elgondolkozva a kapitány. – a 2027-es év eleji jelentésben az volt, hogy az afrikai kontinens lakosságának élelmiszerhiánya és a több, mint tíz éve tartó forradalmak miatt az ENSZ kénytelen felkérni az óriásvállalatokat, hogy kezdjék meg Afrika termőföldé alakítását.

- És a társadalom ... ezt elhitte? – kérdezte megrökönyödve a szabadúszó – Jegyezze meg ... a nagy igazságot: ... az emberek mindent ... elhisznek, amit el akarnak ... hinni. Az

afrikai emberek sorsa ... senkit sem érdekelt ... Ezért nem kérdőjelezték meg ... soha ... az ENSZ álláspontját... Amúgy gratulálok! – mosolyodott el gúnyosan a Szabadúszó – A híres afrikai ... élelmiszerkészletet a modern társadalmak ... másfélmilliárd élet kiirtásával ... szerezték meg. ... Erre tényleg ... büszkének kell lennünk. ... Népiirtás a legfelsőbb szinten. ... Látja, ezért volt ... jobb a szigeten. Ott minden falat élelemért ... meg kellett küzdenem, de legalább megszabadultam a társadalom minden ... anyagi mocsokától. Ezért akarok ... visszamenni.

- Sajnálom, de azt nem engedhetem – jelentette ki határozottan a kapitány. – a sziget a U-ROPE társaság tulajdonát képezi! Önnek nincs joga oda visszamenni.

- Nincs? ... Hogy akadályozza meg? ... Lecsukat? – kérdezte gúnyosan a Szabadúszó.

- Igen. A U-ROPE társaság üzletszabályzata értelmében a szigetre nem mehet vissza, a hajót nem hagyhatja el. Mivel ellenszegül a társasági törvénynek, ezennel őrizetbe veszem. A szobáját nem hagyhatja el.

- Óh, köszönöm! ... Szóval bezárat azért, mert nem írom alá a szerződést! ... Éljen a tökéletes világ! – kiáltotta a Szabadúszó – Látja, ... negyvennégy éve először kiabálok. ... Jót tesz nekem a civilizáció! Bezárnak egy lyukba ... éhenhalni! Mert ugye élelmet azt nem kapok, mert nem írtam alá azt az istenverte szerződést! ... Tudja mit? Inkább éhenhalok, mintsem hogy alávessem magamat a szabályoknak! – ordította a szabadúszó. Úgy látszott a düh megsokszorozta az erejét és tudását is. Szinte megakadás nélkül tudott beszélni.

- Amennyiben nem hajlandó aláírni a szerződést, abban az esetben a szárazföldre az eltartottamnak fogadom, aztán átadom a Társaság alkalmazottjainak. Ők majd tudni fogják, hogy mit kell ilyen esetben tenni. – válaszolta sztoikus nyugalommal a Kapitány

- Eltartottnak? Mi?

- A Társasági Törvény szerint minden szerződéses alkalmazott eltartottnak nyilváníthat két olyan személyt, aki nem tudja ellátni magát, mivel túl fiatal vagy túl öreg hozzá. Nekem még nincs gyermekem, és a szüleim is jó egészségben dolgoznak, így ezt nyugodtan megtehetem önnel. A kapitányi rangomnak köszönhetően az önre vonatkozó, a korábbi szerződések időtartamáról szóló szabályoktól eltekinthetünk.

- Tökéletes rendszer. – hallatszott a gúnyos válasz - A gyermekének majd ön vagy a felesége ... lesz az eltartója?

- A törvény szerint egy gyermeknek mindkét szülője eltartója.

- Eh, ez tényleg ... tökéletes rendszer. Igazi huszonkettes csapdája! ... Ha ön és a felesége azt akarják, ... hogy a gyermekeik majd eltartsák önöket ... ha majd megöregszenek, akkor két gyereket kell ... vállalniuk. Viszont ha ... két gyermeket vállalnak, akkor nem tudják eltartani ... a szüleiket, hacsak nem ... rendellenesen korán szül mindenki. Ez a társadalom tényleg ... tökéletes. De én még mindig nem akarok a tagja lenni!

- Sajnálom, ezt nem ön dönti el. Ismétlem, maradjon a szobájában! – Mondta a kapitány, majd elhagyta a Szabadúszó szobáját. A Szabadúszó dühösen lefeküdt az ágyára, és gondolkodni kezdett. Célja egyszerű volt: megszökni.

SC/845/25A/7165 sorszámú jelentés

Feladó: Conqueror felderítőhajó (SC845), 25A felderítő küldetés

Címzett: U-ROPE társaság, Csendes-óceáni felderítő parancsnokság

Tárgy: Rendkívüli jelentés

Ézúton értesítem a Társaság vezetését, hogy ma kihallgattam az előző jelentésben megemléltetett őslakost. Többszöri meggyőzőési kísérletem ellenére a Társasági Szerződés aláírását visszautasította, így mint fogoly szállítjuk a szárazföldre. Addig is mint az első számú eltartottam, élelmet és szállást fog kapni, de a szobáját nem hagyhatja el.

Tisztelettel: John Crawler (CP547193), a Conqueror parancsnoka. 2067. Május 20.

VII.

Aznap este nem csak a Szabadúszó töltötte gondolkozással az éjszakát, hanem a kapitány is. Gondolatai nem hagyták nyugodni, állandóan kérdéseket tett fel magának, amire rögtön válaszolni is próbált. Vitatkozott – saját magával.

- Nem normális ez az ember. Könnyen szidja a mostani állapotokat, amikor már több mint negyven éve a társadalomtól elszigetelve él. Könnyelműen elítélő véleményt mond, de megoldási alternatívát nem kínál fel, javaslata nincs. Csak annyit mond: „a társadalmatok rossz”

- Most őszintén, nincs igaza? Nem kell valakinek a társadalomban élnie ahhoz, hogy meg tudja állapítani, hogy az rossz. Te talán jól érzed magad a társadalomban?

- Élek.

- Ő is él – hallotta gúnyosan a tiltakozó énjének a véleményét.

- De hogyan? Negyvennégy év egy lakatlan szigeten, borzasztó...

- Ő nem ezt gondolja róla, tudod jól. Ő jól érezte magát ott. Ő ott akar maradni. De te nem engeded.

- Nem én nem engedem, a Társaság szabályai tiltják meg! Nincs választásom...

- Most már nincs. De ha nem jelented le a Társaságnak azt, hogy itt egy ember is lakott, akkor nyugodtan szabadon engedhetnéd.

- De most már nem tehetem! Késő bánat! – mentegetőzött a tudat – A társaság tud róla, és így nekem a szabályok szerint kell eljárnom!

- Igen, de... Mi lenne, ha küldenél egy jelentést a Társaságnak, hogy a Szabadúszó beleesett a tengerbe? Tudnál segíteni neki, ha akarnál. De nem akarsz – mondta ki az igazságot a tudatalatti.

- Így igaz, nem akarom. Az fontosabb, hogy a sziget ötszáz embernek szolgáltató táplálékot. Egy hajszálnyival könnyebb lesz a szárazföldön élők élete. A feleségemé is.

- A feleséged? Mióta nem láttad? – hanllotta a hangtalan, kegyetlenül közvetlen kérdést a kapitány. A fejében volt a kérdés éppúgy, mint a válasz:

- Három hónapja... – ez volt a szomorú válasz.

- Három hónapja. Te is egy szigeten élsz, elzárva a feleségedtől, csak ez a sziget nem lakatlan. És még lenézed a Szabadúszót azért, mert feleség nélkül kibírta a szigeten. Te is feleség nélkül élsz. A Conqueror-on minden szerződéses alkalmazott feleség nélkül él. Senki sem jobb, mint a Szabadúszó.

- De itt mindenki láthatja a Feleségét bizonyos időközönként! – Hangzott el a gyenge kifogás, amire a tudatos én is tudta a választ, de a tudattalan én mondta ki:

- Bizonyos időközönként? Te is tudod a kegyetlen tény: a Conqueror-on szolgáló matrózok és tisztek négyhavonta láthatják a családjukat! Te, mint kapitány, minden alkalommal négy hétig. A másodkapitány és az elsőtiszt minden alkalommal három hétig. Minden tiszt két hétig. Egy átlagos matróz pedig egy hétig. A társaság szabályai kegyetlenek a hajón szolgálatot teljesítőkkal szemben. Rosszabb életed van, mint a hajón lakó, de tengeri szolgálatot nem teljesítő embereknek, mert nekik a családjuk is itt lehet. A te feleséged nincs itt.

- Nincs – vallotta be szomorúan a kapitány.

- Emellett minden másban is igaza van a Szabadúszónak, és te ezt tudod. Egy olyan Társaságot szolgálsz, amely részt vett Afrika átalakításában. Te elhitted a mesét, amit a Szabadúszó első hallásra megcáfolt. Te nem tudtad megcáfolni, mert nem akartad. Elhitted a mesét, mert el akartad hinni. Nem akartál, nem akarsz belegondolni az igazságba. Félsz az igazságtól. Nem így van?

- De ... Igen ... Így van ... – mondta ki hangosan a kapitány, majd ezután felkelt, az asztalfiókjából kivett egy pisztolyt, és az asztalra tette. Egy darabig nézte, majd a kezébe vette. Egy darabig csak nézte a fegyvert, majd kihúzta a fiókot és visszarakta, elővett helyette egy üvegcsét. Altató.

Néhány perccel később a kapitány nyugodtan aludt. A tudatos én ismét legyőzte a tudattalant. A kapitányt nem először és midnden bizonnyal nem is utoljára gyötörték a fentihez hasonló „beszélgetések”, de a Társaság nevelése és vezetőválasztási stratégiája tökéletes volt: a kapitány soha, semmiféle körülmény hatására sem használta volna a fegyverét, és sohasem kérdőjelezte volna meg a társaság igazát. A kapitány egyszerűen gyenge jellem volt, ezért volt ő a kapitány.

VIII.

- Kapitány a hídon, jelentést!

- Kapitány úrnak jelentem, szökés történt. A 1782-es számú mentőkabin hat perccel ezelőtt levált a hajótesttől és jelenleg tíz mérföldre tarózkodik a hajótól. Bár a mentőkabin maximális sebességgel haladt, pályája furcsa, nem egyenes, mintha a mentőhajó vezetőjének problémái lennének az irányítással. Összességében lassan, de biztosan a sziget felé közelít – mondta a szolgálatban levő tizedes.

- Személyes kód? – kérdezte a kapitány. A tizedes láthatóan megijedt a kérdéstől, csak nehezen tudta kiejteni a szavakat:

- ... Nincs ... A belső kamera alapján ... A szabadúszó vezeti a menekülőkabin.

- Mi??? – kérdezte meglepődve a kapitány.

És ekkor csoda történt. A kapitány tudattalan énje eddig csak este, a kapitány szobájában kelt életre, de most, a tizedes utolsó mondata után egyszer csak hangot hallott a kapitány:

- Mentsd meg! Itt az alkalom! – szólt, könyörgött a rab lélek.

- Nem lehet. A társasági szabályok ...

- Menj a francba a társasági szabályokkal! A modern világ utolsó szabad emberét fogod megölni, ha kiadod a parancsot! És vele együtt megölnöd saját magad is!

- Én ... élni fogok – jelentette ki félve a tudatos én.

- Élni? Ez neked élet? Amit ő csinál, az az élet! Nincs jogod megölni, nem is társasági alkalmazott!

- Pont azért van jogom megölni, mert nem társasági alkalmazott. – jelentette ki a kapitány, s még mielőtt a tudatlant reagálni tudott volna, gyorsan kiadta a parancsot:

- Tűz – s ezzel a tudatlant én mindörökre meghalt. A tizedes elküldte a parancsot a fegyverzet-parancsnokságnak, a Föld utolsó szabadúszója pedig néhány perccel később meghalt. Szabadon, ahogy egész életét leélte.

SC/845/25A/7166 sorszámú jelentés

Feladó: Conqueror felderítőhajó (SC845), 25A felderítő küldetés

Címzett: U-ROPE társaság, Csendes-óceáni felderítő parancsnokság

Tárgy: Rendkívüli jelentés

Ezúton értesítem a Társaság vezetését, hogy a sziget őslakosa ma reggel 7:43 perckor mindeddig ismeretlen körülmények között a 1782-es mentőhajóban szökést kísérelt meg. A mentőhajó idegen társaság kezébe kerülésének elkerülése céljából a mentőhajót az én személyes parancsomra 7:51 perckor megsemmisítették, így az őslakos elhalálozott.

Ezennel az FR0001-es személy aktáját lezártnak tekintem.

Tisztelettel: John Crawler (CP547193), a Conqueror parancsnoka. 2067. Május 21.

IX.

A Conqueror néhány nappal később befejezte a sziget erőforrásainak teljes kiaknázását. Ekkor már senki nem nézte a szigetet, hiszen a csodaszép, különféle színekben pompázó, életben gazdag, elszigetelt sziget helyett egy kiégett, élettelen földdarabot láthatott volna csak a megfigyelő. A szigetről mindent elvittek, ami értékes volt: mindent, ami élt. Minden állatot, minden növényt, még a fákat is.

A pusztítás befejezése után a szakértők nekiálltak a sziget termőfölddé alakításához, de ez már nem a Conqueror feladata volt, hanem az időközben megérkezett OC-12-es sorszámú, külső termőföldeket ellenőrző hajóé; így a Conqueror kapitánya parancsot adott, hogy a Conqueror induljon el a lagközelebbi U-ROPE kikötő felé. A Társaság már várta a begyűjtött luxuscikkeket.

Miközben a Conqueror a víz felett siklott, a kapitány a hídon állt, és nézte az alattuk elsuhanó tengert. Boldog volt, mivel a tudalatti énjének igaza volt: a Szabadúszóval együtt a tudatalatti én is meghalt, a tudatos én így egyedül maradt a testben. Nem volt több megrázó éjszakai vita, nem volt szüksége sem tablettákra, sem pisztolyra.

Boldog volt, hogy a Szabadúszó nélkül végre azzá válhatott, ami igazán volt: a CP547193-as sorszámú kapitány, aki boldog volt, hogy a Társaságé volt az élete.

Aki boldog volt, hogy immáron nem volt senki, aki figyelmeztette volna arra, hogy az élete nem más, csak álca.

Aki elhitte, hogy a lehető legjobban éli az életét.

Aki olyan volt, mint a többi ember: érzéketlen, földhözragadt, materialista rabszolga.

A Társaság rabszolgája.

UTÓSZÓ

Bikini: A szabadság rabszolgái

Utolért minket az ezredvég,
Túl vagyok mindenem, mi jöhet még?
Mintha a cél csak az volna,
Ki jut előbb a pokolra.

Kőkorszak ez itt, nem a jövő,
Múlik az idő, az emberölő.
Bennem a remény hamuvá lett,
Pörög az élet, mint az orosz rulett.

Rabszolgák rabszolgáljatok,
Rabszolgák meg ne álljatok!
Rabszolgák - szolgáljatok!

Rabszolgák rabszolgáljatok,
Rabszolgák meg ne álljatok!
Rabszolgák - szolgáljatok!

Magamért jöttem vissza, nem titok,
Megtanulom tőled, amit nem tudok.
Kivárom az időt és olyan leszek,
Hogy drágán adok és olcsón veszek.

Sok beszédnek sok az alja;
Csak az nem érti, aki nem akarja.
Tízmilliónyi Isaura
Legyen már végre a maga ura!

Rabszolgák rabszolgáljatok,
Rabszolgák meg ne álljatok!
Rabszolgák - szolgáljatok!

Rabszolgák rabszolgáljatok,
Rabszolgák meg ne álljatok!
Rabszolgák - szolgáljatok!

EPILOGUS

Véget ért a történet: a Szabadúszó meghalt, a kapitány él.

De valóban így van? Kinek van igaza? A szabadúszónak, aki azt mondja, hogy sokkal jobb a társadalomtól teljesen elzárva, minden nap az életért megharcolva, de szabadon élni? A kapitánynak, aki azt mondja, hogy a legfontosabb cél az életben maradás, akár az örült szabályok betartásával? Vagy esetleg a kapitány tudattalan énjének, aki a pisztoly használatát szorgalmazza?

Ennek eldöntése az olvasó dolga, én csak a saját véleményemet fogom itt leírni.

A szabadúszónak minden bizonnyal igaza van, hiszen mennyivel jobb szabadon élni és meghalni, mint az „embertelenül emberséges” szabályok betartásával vegetálni. A szabadúszó filozófiája tiszta, ésszerű: megcsömörlött a társadalomtól, így egyetlen alapelve a nyugodt élet. De nyugodt életet élni az emberi társadalomban lehetetlen, így érthető ragaszkodása a szigethez, a világ egyetlen szabad földterületéhez, amit a U-ROPE el akar venni tőle.

A U-ROPE képviselője a szikár, földhözragadt kapitány, aki életfelfogásának a szabályokhoz való alakulást választotta. Minden bizonnyal neki is igaza van: felesége van, akitől talán majd gyerekeket is szeretne, így meg lehet érteni viselkedését. Mint a Conqueror kapitánya, feladata a szárazföld ellátása élelemmel, így meg lehet érteni, hogy miért tartja olyan fontosnak a szigetet. A Szabadúszót tiszteli, de nem annyira, hogy a szabályoktól eltérjen: hiába próbálja meg az felnyitni a szemét, a kapitányt nem lehet meggyőzni arról, hogy a Társaság rossz.

Mert a Társaság rossz, ez nem kérdés. Mint egy gigantikus parazita, kiszívja az emberek véréit, és abból él. De ennél többet is csinál: elhiteti az emberekkel (a kapitánnyal is), hogy ez így jó, ennek így kell történnie. És az emberek (a kapitány is) elhiszik. Az emberek tudata rab, a materialista, pénzközpontú társaságok materialista, pénzközpontú világában az emberek csak dolgozók, csak rabszolgák. A társaságok pedig a rabtartók.

Tudja ezt a kapitány is, legalábbis a tudatalatti énje. A tudatalatti én, amely teljesen átlát a Társaság álcáján, amely tisztán látja az óriásvállalatok praktikáit, nem hódolt be a U-ROPE-nak. A tudatalatti én tudja, hogy a kapitány rab, így minden éjszaka megpróbálja rávenni a tudatos ént, hogy fejezze be a játszmát és lőjje magát fejbe. De a tudatos én; a gyógyszerek és a Társaság nevelése túl erős, így a tudatalatti én mindig veszít.

De egyszer csak megjelenik a Szabadúszó, aki megmutatja a kapitány mindkét énjének, hogy lehet másképpen élni. A Szabadúszó az élő példa, hogy lehet öngyilkosság nélkül függetlennek lenni a Társaságtól. A kapitány mindkét énje összezavarodik, egyik sem érti, hogy ez hogyan lehetséges. Egyik sem veszi észre, hogy épp a függetlenség utolsó mentsvárának pusztításáért van itt a Conqueror, nem veszik észre, hogy a sziget elpusztítása egyben a társaságok végső győzelme az emberek felett.

A sziget elpusztul, így nyilvánvaló, hogy a Szabadúszónak is el kell. A Szabadúszó nem akart meghalni, de a sziget nélkül ő nem élhet igazi életet.

És hogy mi történik a kapitány tudattalan énével? Belátja, hogy tévedett: az öngyilkosság nem megoldás, csak a társaságok győzelmének egyik formája. Inkább visszavonul, csendben marad. Rájön, hogy a kapitánynak az a legjobb, ha nem is tud a szabadságról. Mert a szabadság a szigettel együtt elpusztult. És a legnagyobb gond az az, hogy ez nem csak ebben a novellában van így.

Az emberek elfeledkeztek az élet kis szigeteiről, és tiltakozás nélkül nézik, ahogy azokat a Társaság pusztítja. Ja, hogy nincs is Társaság? Az egész csak kitaláció, egy novella? Az emberek többsége ezt gondolja.

A többség... A többségben olyan emberek vannak, akik élvezik a tűzijátékot. Akiknek elég az, hogy minden évben meghallgatják a régen vége dalt, és az élet napos oldalán élve észre sem veszik, hogy a tavaszi zsongás csak becsapás. Ők úgy gondolják, hogy az élet mindig pont úgy jó, ahogy élnek.

Ezeknek az embereknek az évenkénti utcabál csak egy eszköz arra, hogy ne gondolkodjanak. Mindenkinek van ilyen eszköze, csak ez az eszköz szinte minden embernek más és más. Mindenkinek szüksége van egy ilyen eszközre, hiszen e nélkül a tudatalatti én életre kelne mindenkiben. És ettől félünk. A tudalatti én kérdéseitől éppúgy félünk, mint a történetben megismert kapitány; és mindannyian örülnénk annak, ha találnánk egy módszert, amelynek segítségével megszabadulhatunk ezektől a kérdésektől. A kapitány talált egyet, így a keresés nem hiábavaló: rajta hát, keressük a fegyvert saját magunk ellen! A fegyver pedig nem más, mint a szigetek és a szabadúszók elpusztítása.

Elvégre az élet mennyivel könnyebb lenne zavaró kérdések nélkül. A zavaró kérdések ugyanis rádöbbenhetnek a régen vége dal ürességére, és esetleg megmutathatják az élet igazi válaszait.

Mert ezek a válaszok itt vannak, előttünk. Pontosabban inkább nem is előttünk, hanem bennünk. A válaszok bennünk vannak, mégsem értjük őket, mert valamivel eltereljük a figyelmünket: az évenkénti utcabállal, a munkával, vagy éppen a számítógép segítségét vesszük igénybe, és virtuális álmvilágba menekülünk, mint ahogy azt a novella írója is teszi nap mint nap. A számítógép csak egy módja a valóságtól való elmenekülésnek, s míg emberek milliárdjai választják a menekülés valamelyik módját, csak kevesen mernek szembeszállni az élet kegyetlen kérdéseivel. Ez a kevés ember szabadon él, a többi rabszolga – ők a szabadság rabszolgái. Ők azok, akik a válaszokat nem értik, mert nem akarják érteni. A kérdés itt már teljesen egyértelmű: Ön, kedves olvasóm, melyik csoportba tartozik?

Ezt beszélje meg a tudatalatti énjével! Ha a tudatalatti énje még él... Ha már nem él, akkor ne feledje:

Mindegy, most menjünk csak tovább
Az élet napos oldalán.
Jön majd egy újabb délibáb,
És minden évben utcabál.

Rabszolgák rabszolgáljatok,
Rabszolgák meg ne álljatok!
Rabszolgák - szolgáljatok!